

[Annelise Gottfredsen]

faldet endnu – men det lader sig jo ikke skjule, at Christiania med alle dens aktiviteter har været genstand for stærk politisk debat. Nu åbner nationalmuseet, en kostbar statsinstitution, dørene for en såkaldt høring om Christiania. Nationalmuseet har med sin museumsvirksomhed og mange udmærkede udstillinger i tidens løb gjort sig til en værdsat institution i det danske folks bevidsthed og skabt forståelse for, at der også i sparetider må ofres betydelige beløb, på den gældende finanslov omkring 45,5 mill. kr. Jeg er alvorligt bekymret for, at denne høring om Christiania i nationalmuseets regie vil være egnet til at gøre museet upopulært, i særdeleshed når man tager i betragtning, at museets medarbejdere fra tid til anden lader tilgå offentligheden meddelelse om, at man ikke har midler til rådighed til egentligt museumsarbejde.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg er glad for at kunne sige, at det er en misforståelse, når fru Annelise Gottfredsen omtaler det planlagte arrangement på nationalmuseet som en høring. Der er tale om en tværfaglig forskerkonference med indbudte deltagere, og den er lukket for offentligheden og pressen. Emnet for konferencen er Danmarks alternative samfundsforsøg, men der er ikke tale om nogen høring, og den dagbladsmeddelelse, som fru Annelise Gottfredsen har henvist til, taler da heller ikke om en høring, men om en konference. Derimod er det naturligvis rigtigt, at konferencen har sin baggrund i Christiania.

Med hensyn til det emne, der skal behandles på konferencen, kan det oplyses, at Christiania og lignende samfundsføreteelser falder inden for rammerne af, hvad der fagligt er af interesse for etnologer, hvad enten det nu drejer sig om forskere inden for den europæiske etnologi eller den del af faget, der beskæftiger sig med kulturene uden for Europa, etnografien. Begge disse discipliner indgår blandt de kulturvidenskaber, der dyrkes ved nationalmuseet.

Der er måske nogle, der tror, at nationalmuseets arbejdsområde kun er gamle tiders forhold. Men det har længe været en kendsgerning, at nationalmuseets arbejdsområde for nogle afdelingers vedkommende når helt

frem til nutiden. Nationalmuseet skal ikke blot dyrke materielle kulturfænomener, men kulturen i hele dens bredde, herunder f. eks. også samfundsformer.

Det kan således efter min opfattelse ikke med rette hævdes, at nationalmuseet ved at afholde en videnskabelig konference om emnet alternative samfundsforsøg bevæger sig uden for sit fagområde.

Når det er fastslået, så kan det da heller ikke være rimeligt at bebrejde nationalmuseet, at man her har valgt et emne, som ikke blot interesserer en snæver forskerkreds, men som unægtelig optager store dele af befolkningen. Det er ikke mindst fra politisk side gang på gang tilkendegivet over for de videnskabelige institutioner, at de skal være sig deres samfundsmæssige ansvar bevidst og bestræbe sig på at skabe forståelse i befolkningen for den praktiske betydning af forskningen.

Jeg synes i denne forbindelse, det er naturligt, at nationalmuseet som bebudet vil offentliggøre en rapport om konferencen en halv snes dage efter dens afslutning. Det er en naturlig ting at afslutte en opgave med en sådan redegørelse.

Annelise Gottfredsen (KF):

Jeg takker ministeren for svaret, men kan desværre ikke erklære, at jeg er enig. Jeg finder stadig, at den megen interesse på nationalmuseet for Christiania er ude af trit med det formål, som ligger bag nationalmuseets virksomhed, og hvis dette ikke kan føre til enighed, så er det muligt, at man må tage dette op til drøftelse.

Jeg mener i øvrigt – og det har jeg udtalt før – at der er noget helt afgørende galt med museets styreform. Det er jo sådan, at efter at nationalmuseet i 1974 fik indført kollektiv ledelse, har ansvaret reelt været frataget rigsantikvaren. Dette har medført en skov af møder for medarbejderne. Alene etnografisk samling har i sidste sæson holdt henvend 50 møder. Tilsyneladende er rigsantikvaren heller ikke begejstret. Jeg citerer fra B. T. den 23. november 1977:

»Tidens mani er jo at slæbe så mange som muligt sammen til de flest mulige møder om, hvem der skal hvad. Det er en slags forvanskning af det almindelige demokrati. Det oprindelige og gode demokrati består i, at